

6. 4/43
Závěr.

1) Byly pozorovány případy onemocnění demodocosis.

2) Přezkoušena diagnostická laboratorní technika na vyšetření cizopasníků a zjednodušená.

3) Při léčení kožních změn, vyvolaných Demodex follic. var. equi, a zároveň na zničení parazita použito kombinovaného léčení Na-hyposulfít a kyseliny solné, t. zv. ruské metody.

4) V případě pokusu zvířat číslo 2 a 4 tato léčba se ukázala býti účinnou. Vyléčení nastalo v obou případech během dvou až tří týdnů.

5) Příklad čís. 1 ukázal výsledky na-prosto neuspokojivé při našem úmyslu zničit parazita, ježto i po aplikaci šesti kur ruské léčby byla na léčeném místě kůže zjištěna nová infekce, přesto, že změny kožní samy ukázaly zlepšení.

PŘEHLED TISKU

(dokončení)

průlomovou sílu, schopnost k rychlému manévrování, překvapování a využívání úspěchů. Přichází tedy řada na „bleskovou válku“ spojenci.

Úkolem rychlých vojsk bude hlavní účast v rozhodující bitvě, neboť jsou základním prostředkem k operačním pohybům. Akce tankových a motorisovaných jednotek ve velkých seskupeních proti křídům a zadním vojm protivníka dává nejlepší výsledky, jestliže vede k obklíčení a zničení jeho sil. Rychlé jednotky musí mít k tomu účelu velkou palební sílu a pohyblivost, musí také býti podporovány velkými leteckými svazy a vzdušnými vojsky.

Německá obrana bude urputná a podporována opevněními a příznivou polohou. K útoku na Evropu nestačí jen letectvo a vzdušná vojska, která nemohou držeti dobytý terén po delší dobu a nejsou schopna sama samostatných akcí většího rozsahu. Letectvo a parašutisté budou spolupracovati s rychlými zbraněmi a napomáhati jim. Vylodovací akce budou úkolem vyšších pěších jednotek, podporovaných útočnými ženisty, dělostřelctvem a těžkými tanky, a proto nebude upotřeben pro rychlé divise v počátečním období, nýbrž až po dobytí operačních základů.

Za nejvhodnější rychlou jednotku, schopnou samostatných operací, považuje pisatel armádní sbor, složený ze dvou tankových divísi a jedné motorisované divise, doplněný patřičným počtem motorisovaného dělostřelctva a protitankových zbraní.

Zajímavý přehled je zakončen tvrzením, že Německo nemůže již postavit větší počet rychlých jednotek a spojenci mohou v tom směru získati převahu, což jim dává při dobré spolupráci rychlých vojsk s letectvem možnost, aby v nastávající kampani docílili rozhodného a velkého vítězství.

W.K.: „Příspěvky pro organizaci budoucí pěší divise“.

Obsahem článku jsou úvahy, týkající se nutných změn v organizaci a výzbroji pěší divise vzhledem k jejím taktickým úkolům za nových válečných poměrů a za moderních technických předpokladů.

Události posledních let ukázaly, že pěší divise nemůže při použití rychlých tanků k hromadným útokům splniti úkoly, předvídané v mírových dobách, neboť se vyznačuje malou pohyblivostí, nestačí proti tankům vésti boj na zdrženou ani boj přímý podle mírových cvičebních zásad a při útoku musí býti podporována silnými tankovými a motorisovanými jednotkami, jakož i letectvem. I k obraně potřebuje pěchota vhodnějších zbraní a dobrého zajištění křídel. K udržení dobytého území je rovněž třeba rychlých přesunů a tankové podpory. Vznikl tudíž problém motorisace celé pěchoty a přezbrojení.

Při řešení této otázky vyskytují se komplikace materiálního a hospodářského rázu, jež nelze přehlížeti. Úplné motorisaci pěchoty staví se v cestu výrobní a technické obtíže.

Autor článku analyzuje organizační nedostatky předválečné pěchoty a vyslovuje názor, že pěší divise měla mnoho lidí a málo palebních a technických prostředků, což způsobilo, že byla v boji proti tankům bezbrannou. Z toho plyne požadavek zvýšení počtu kulometů, minometů, děl, tanků a jiných zbraní, nutnost úzké spolupráce s letectvem a používání vhodné propagandy, jakož i partysánské činnosti.

Pokud se týká nového složení pěší divise, je mnoho rozdílných návrhů. Jedny směřují ke snížení stavu do 4 praporů a k zesílení všech pěchotních palebních zbraní. Nutno však na tento návrh pohlížeti kriticky, poněvadž slabé počty pěchoty nestačí pro základní úkoly pěší divise. Autor úvah nedoporučuje tak radikální změnu a navrhuje evoluční postup při provádění organizačních změn.

Podle dosavadních zkušeností osvědčily se v nynější válce vedle protitankových a protileteckých děl zejména minometry, které ničí velmi účinně kulometná hnízda, drátěné překážky a napomáhají pěchotě při útoku. Z kulometů se osvědčil lehký kulomet a v boji zblízka kulometná pistole, která se výborně hodí k vyzbrojení velitelů rot a čet, motocyklistů a podavačů u obsluhy lehkých kulometů.

Společným недостатkem všech zbraní jest ještě malá rychlost. Jenom těžký kulomet, veterán z minulé světové války, může svou rychlostí nahraditi lidi. Jiné lehčí palební zbraně, ačkoliv jsou automatické, je třeba rozmnožiti.

Nelze zapomínati na plamenometry, na hojnou výbavu ženijním materiálem a na minové detektory. Dalším významným problémem při reorganizaci pěchoty je vybavení dostatečným dělostřelctvem. Už nestačí jeden děl, oddíl na jeden pěší pluk, nýbrž je třeba jednoho děl. oddílu pro každý pěší prapor. Němci vybavují kromě toho svou pěchotu pěchotními děly lehké a těžké ráže. Je-li možno redukovati stav

2. 9/43

pěchoty u divise, nelze naproti tomu snižovati stavy dělostřelectva. K tomu druží se otázka přidělení protitankových a protiletectkých děl různé ráže. Německá divise má těchto děl cca 200.

Pokud se týká přidělení tanků, nutno se nejdříve rozhodnout, zda není účelnější vybavit touto zbraní tankové a motorisované divise a ponechatí pěší divise bez tanků, jak to činí nyní Němci.

Po stránce taktické nabyla významu dobrá a rychlá spolupráce všech zbraní, plánovitě soustředování palby pozemních i leteckých sil na určitý prostor, po prolomení kterého útočí tanky a motorisované síly do nechráněného týlu protivníka. Nové útočné metody pozměnily lineární obranu v obranu izolovaných operných bodů, rozložených do hloubky. V důsledku těch změn vzniká otázka, ne-li správné budovati předem organizaci, při níž všechna velitelská místa budou se opírat o hotové svazy spojených speciálních zbraní, aby se zamezilo obvyklé stěhování různých zbraní před každou akcí k pěchotním útvarům a usnadnila žádoucí spolupráce. Proti této decentralisační myšlence mluví zase zásada soustředování a hospodárného využití sil. Je však nesporné, že nové formy boje vyžadují, aby pěchotě byly přiděleny nejen kulometry a minometry, nýbrž také dělostřelectvo všeho druhu.

Britská armáda vyznačuje se centralisací a dokonce těžké kulometry jsou podřízeny velitelské divise, kdežto Němci volili systém decentralisace a přidělili pěším plukům vlastní dělostřelectvo.

Autor článku nevypracoval organizační plán pro novodobou pěší divisi a ponechává tento úkol poválečnému reorganisátoru, neboť dochází z různých bojišť a kampaní stále nové zkušenosti, posudky a návrhy. Avšak tři základní reorganisační podmínky zůstávají beze změny: dokonalá obrana proti tankům, zvýšení palební síly a zvětšení průbojnosti pěchoty.

Pro poválečné plány podává polský důstojník ve svém resumé tyto náměty:

Veškeré změny dlužno vykonati podle skutečných válečných potřeb a nelze jen slepě nápodobiti cizí vzory. Největší pozornost nutno věnovati organisování malých oddílů a jejich silnému vyzbrojení. S tím souvisí požadavek decentralisace palebních prostředků, jež podléhaly dříve velitelské vyšší jednotky a byly přidělovány pěchotě teprve před akcí. Kromě toho je třeba vytvořiti příslušné zálohy, jež umožní převahu v bodu hlavního náporu. Poválečný organisátor nesmí býti omezován ve vydáních a materiálních nákladech, neboť je lépe postavit několik moderně vyzbrojených rychlých divisi, než několik násobný počet vyšších jednotek podradné kvality. Kvalita pěšáka závisí od jeho dokonalého vyzbrojení a čím lepší bude jeho výzbroj, tím silnější bude jeho morálka.

Článek „Polské letectvo v záříjové kampani“ pokračuje v popisu činnosti polského letectva a je věnován tentokrát letectvu bombardovacímu. Polská bombardovací brigáda, zmobilisována 31. srpna 1939, čítala celkem 85 bojových letadel „Karas“ a „Loš“. První typ letounů byl zastaralý a mohl unést jen 4 bomby po 100 kg. Druhý typ byl novější konstrukce a unesl 10 bomb po 100 kg.

Podle všeobecného operačního rozkazu hlavního štábu mělo bombardovací letectvo tyto úkoly: průzkum pro vrchního velitele a bombardování živých sil nepřítelů, potírání nepřátelského letectva na jeho letištích a ničení nepřátelské dopravy. Zmíněný rozkaz omezoval však zároveň značnou měrou působnost bombardovacího letectva, ježto nařizoval přísné dodržování mezinárodních konvencí a zakazoval jakoukoliv akci, kterou by mohlo býti ohroženo civilní obyvatelstvo.

Vzhledem k slabé síle letectva byla dále nařízena šetrnost při jeho použití; letiště měla býti dobře zastírána a měněna ihned po nepřátelském náletu.

Avšak už během mobilisace letectva objevily se velmi závažné nedostatky a obtíže, zejména nedostatek umělých zastíracích prostředků, nedokonalá příprava letišť a nemožnost použití tajných letišť, nedostatek dopravních prostředků a benzinových čerpadel, vadná a špatná spojovací služba a konečně organizační vada ve velení, neboť velitel bombardovací brigády byl ve své kompetenci omezen hlavním velitelem letectva.

Polské bombardovací letectvo bylo v den vypuknutí války soustředěno na jiho-východ od Varšavy a hlavní letiště byla Němci bombardována 1. a 2. září 1939 tak intensivně, že už 3. září bylo nutno některé peruti přesunouti do východních oblastí.

Ztráty letounů byly značné, takže stav bojových letadel velmi rychle klesal. Největší ztráty byly způsobeny při útocích na nepřítel z nízkých výšek a nepřátelským protiletadlovým dělostřelectvem.

Náhlý postup německých pancéřových divisi ohrozil po několika dnech války střední Polsko a řada letišť musela býti vyklížena. Při evakuaci a přesunech vznikaly nesmírné komplikace, poněvadž nové vyznačená letiště nebyla k použití připravena a patřičně vybavena.

Následkem těch skutečností byla faktická činnost bombardovacího letectva stále více omezována a možnost účinných zásahů klesala. Doplňování materiálu trpělo neočekávanými změnami situace a silnými útoky nepřátelských letadel.

Když se dne 13. září 1939 stala všeobecná situace kritickou, bylo rozhodnuto přesunouti zbytky bombardovací brigády do Rumunska. Část strojů a materiálu, kterou nebylo již možno odsunouti, byla zničena a část personálu i zásob dostala se do rukou Rusů, kteří vkročili do Polska z východu. Dnem 17. září 1939 přestala bombardovací polská brigáda existovati a její velitel překročil rovněž rumunskou hranici.

Celkové ztráty bombardovací brigády během 16-denní činnosti činily přibližně 77 strojů, 96 zabitých a pohřešovaných letců, 18 raněných a asi 305 zajatých.

Lednové číslo „Bellony“ obsahuje ještě „Měsíční přehled významnějších válečných událostí“ a několik recenzí německé vojenské literatury.